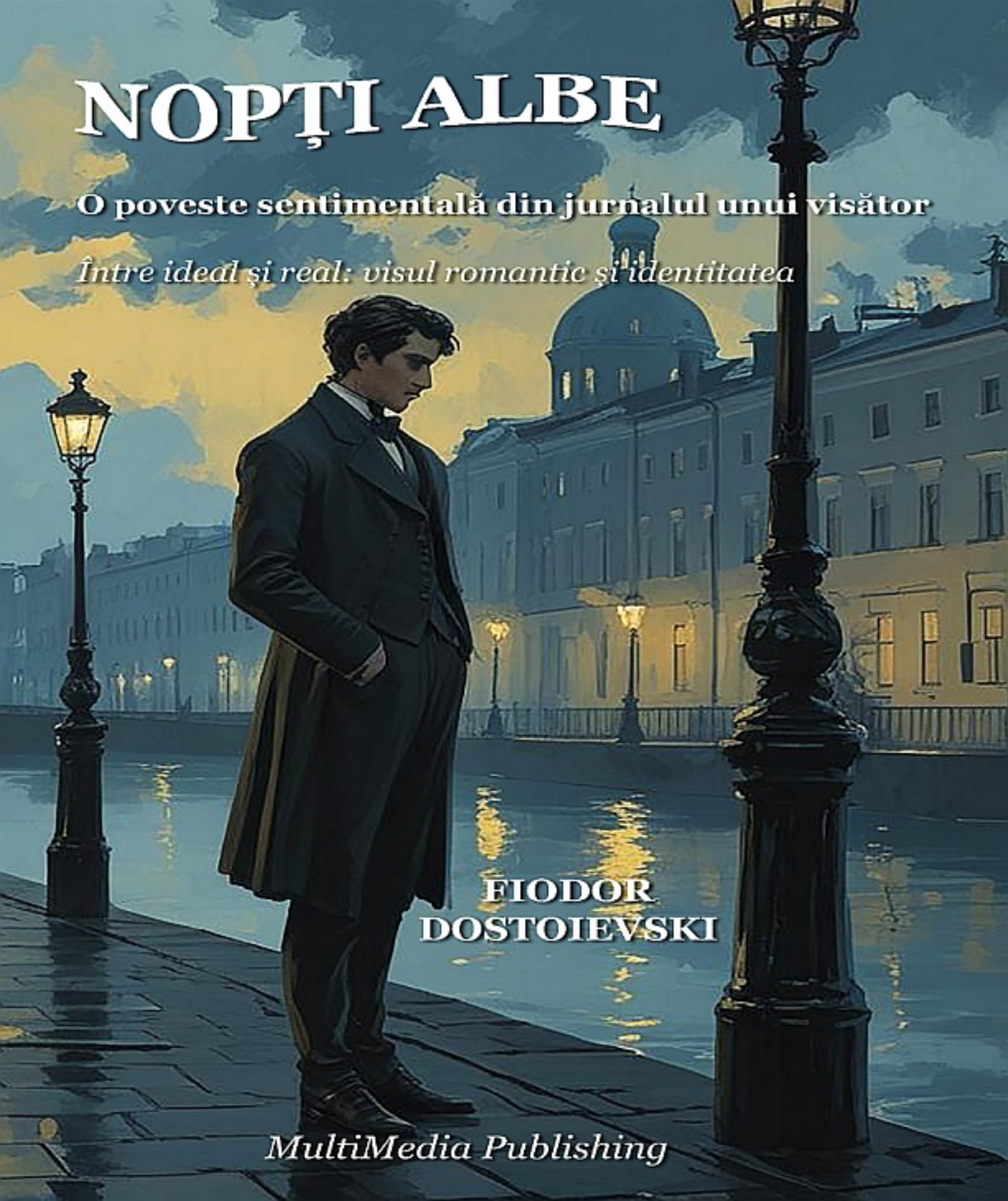

NOPTI ALBE

O poveste sentimentală din jurnalul unui visător

Între ideal și real: visul romantic și identitatea

FIODOR
DOSTOIEVSKI

MultiMedia Publishing

Nopti albe

O poveste sentimentală din jurnalul unui visător

(Adnotat: Între ideal și real: visul romantic și identitatea)

PREVIZUALIZARE CARTE

Fiodor Dostoievski

Traducere de Nicolae Sfetcu

Adnotări de Nicolae Sfetcu

Publicat de MultiMedia Publishing

ISBN 978-606-033-942-7

© 2025 Nicolae Sfetcu. Toate drepturile rezervate.

Cuprins

Nopti albe	1
O poveste sentimentală din jurnalul unui visător	1
(Adnotat: Între ideal și real: visul romantic și identitatea).....	1
PRIMA NOAPTE	3
Cuprins	10
Cartea	11

PRIMA NOAPTE

A fost o noapte minunată, o noapte cum e posibilă doar când suntem tineri, dragă cititorule. Cerul era atât de înstelat, atât de luminos, încât, privindu-l, nu te puteai abține să nu te întrebi cum pot trăi sub un astfel de cer oamenii răutăcioși și capricioși. Și aceasta este o întrebare naivă, dragă cititorule, foarte naivă, dar fie ca Domnul să ți-o pună mai des în inimă!... Vorbind de oameni capricioși și răutăcioși, nu pot să nu-mi amintesc de starea mea morală din toată ziua aceea. Încă de dimineață fusesem copleșit de o ciudată deznădejde. Deodată mi s-a părut că sunt singur, că toată lumea mă părăsește și pleacă de lângă mine. Desigur, oricine are dreptul să întrebe cine este „toată lumea”. Căci, deși locuiam de aproape opt ani la Petersburg, abia dacă aveam vreo cunoștință. Dar ce-mi trebuiau cunoștințele? Cunoșteam tot Petersburgul așa cum era; de aceea am simțit că toți mă părăsesc când toți din Petersburg și-au făcut bagajele și s-au dus la vilele lor de vară. Mi-era teamă să fiu lăsat singur și timp de trei zile întregi am rătăcit prin oraș profund deprimat, neștiind ce să fac cu mine. Fie că mă plimbam pe Nevski, fie că mergeam în Grădini sau că mă plimbam pe malul apei, nu era niciun chip dintre cei pe care eram obișnuit să-i întâlnesc în același timp și în același loc în restul anului. Ei, desigur, nu mă cunosc, dar eu îi cunosc. Îi cunosc intim, aproape că le-am studiat fețele și mă bucur când sunt veseli și sunt abătut când ei sunt triști. Aproape că m-am împrietenit cu un bătrân pe care îl întâlnesc în fiecare zi binecuvântată, la aceeași oră în Fontanka. O față atât de gravă și gânditoare; șoptește mereu pentru sine și își flutură brațul stâng, în timp ce în mâna dreaptă ține un baston lung și noduros cu un mâner de aur. Chiar mă observă și se interesează cald de mine. Dacă se întâmplă să nu fiu la un moment dat în același loc în Fontanka, sunt sigur că se simte dezamăgit. Așa se face că aproape ne înclinăm unul în fața celuilalt, mai ales când suntem amândoi bine dispuși. Zilele trecute, când nu ne văzuserăm de două zile și ne-am întâlnit a treia zi, am dus mâna la pălării, dar, dându-ne seama la timp, ne-am lăsat mâinile în jos și am trecut unul pe lângă altul cu o privire interesată.

Cunosc și casele. În timp ce mă plimb printre ele, par să alerge în stradă ca să se uite la mine de la fiecare fereastră și aproape că spun: „Bună dimineața! Ce mai faci? Eu sunt foarte bine, slavă Domnului, și voi avea un etaj nou în mai”, sau „Ce mai faci? Măine mă redecorează”; sau „Aproape că am ars, și m-am speriat atât de tare” și așa mai departe. Printre ele am preferatele mele, unele sunt prieteni dragi; una dintre ele intenționează să fie tratată de arhitect vara aceasta. Voi merge în fiecare zi special ca să mă asigur că operațiunea nu e un eșec. Doamne ferește! Dar nu voi uita niciodată un incident cu o căsuță foarte drăguță, de culoare roz deschis. Era o căsuță de cărămidă atât de fermecătoare, se uita atât de ospitalier la mine și atât de mândră la vecinii ei dizgrațioși, încât inima mi se bucura de fiecare dată când treceam întâmplător pe lângă ea. Deodată, săptămâna trecută mergeam pe stradă și, când m-am uitat la prietenul meu, am auzit un glas plângăcios: „Mă vopsesc în galben!”. Ticăloșii! Barbarii! Nu cruțaseră nimic, nici coloane, nici cornișe, iar bietul meu prieten era galben ca un canar. Aproape că mă făcea să mă simt nervos. Și până în ziua de azi nu am mai avut curajul să-l vizitez pe bietul meu prieten desfigurat, vopsit în culorile Imperiului Ceresc.

Așadar, acum înțelegi, cititorule, în ce sens sunt familiarizat cu tot Petersburgul.

Am menționat deja că mă simțeam îngrijorat timp de trei zile întregi înainte să ghicesc cauza neliniștii mele. Și mă simțeam stânjenit pe stradă - acesta dispăruse, și acela dispăruse, și ce se întâmplase cu celălalt? - și nici acasă nu mă simțeam eu însumi. Timp de două seri mi-am frământat mintea să mă gândesc ce era în neregulă în colțul meu; de ce mă simțeam atât de

inconfortabil acolo. Și, nedumerit, am scanat pereții mei verzi și murdari, tavanul meu acoperit cu o pânză de păianjen, a cărei creștere Matrona a încurajat-o cu atâta succes. Am examinat toată mobila mea, am examinat fiecare scaun, întrebându-mă dacă problema era acolo (căci dacă un scaun nu stă în aceeași poziție ca în ziua precedentă, nu sunt eu însumi). M-am uitat pe fereastră, dar totul a fost în zadar... Nu m-am simțit deloc mai bine! M-am gândit chiar să o chem pe Matrona și să-i dau câteva sfaturi părintești cu privire la pânza de păianjen și la mizeria în general; dar ea s-a holbat pur și simplu la mine cu uimire și a plecat fără să spună un cuvânt, așa că pânza de păianjen atârna confortabil la locul ei și astăzi. Abia în această dimineață mi-am dat seama în sfârșit ce se întâmplă. Ai! Păi, ei mă lasă baltă și pleacă la vilele lor de vară! Iertați trivialitatea expresiei, dar nu sunt în dispoziția pentru un limbaj mai elegant... căci tot ce fusese la Petersburg dispăruse sau pleca în vacanță; căci fiecare domn respectabil, cu o înfățișare demnă, care lua o trăsură, se transforma imediat, în ochii mei, într-un respectabil cap de familie care, după ce își termina îndatoririle zilnice, se îndrepta spre sânul familiei sale, la vila de vară; căci toți trecătorii aveau acum o înfățișare cu totul ciudată, care părea să le spună tuturor celor pe care îi întâlneau: „Suntem aici doar pentru moment, domnilor, și în două ore vom pleca la vila de vară.” Dacă o fereastră se deschidea după ce niște degete delicate, albe ca zăpada, băteau în geam și capul unei fete frumoase ieșea afară, chemând un vânzător ambulant cu ghivece cu flori - imediat îmi imaginam că acele flori erau cumpărate nu doar pentru a se bucura de flori și de primăvară în locuințe înăbușitoare de la oraș, ci pentru că toți urmau să se mute în curând la țară și puteau lua florile cu ei. Mai mult, am făcut atât de multe progrese în noul meu tip ciudat de investigație, încât puteam distinge corect, din simpla atmosferă a fiecăruia, în ce vilă de vară locuia. Locuitorii insulelor Kamenny și Aptekarsky sau de pe drumul Peterhof erau remarcați prin eleganța studiată a manierelor lor, prin costumele lor de vară la modă și prin trăsurile fine cu care mergeau în oraș. Vizitatorii din Pargolovo și din locuri mai îndepărtate impresionau de la prima vedere prin aerul lor rezonabil și demn; călătoria pe insula Krestovsky putea fi recunoscută după privirea de o veselie de nestăvilit. Se întâmpla să întâlnesc o lungă procesiune de căruțași mergând alene cu hățurile în mâini pe lângă căruțe încărcate cu munți adevărați de mobilă, mese, scaune, otomane și canapele și ustensile de uz casnic de tot felul, adesea cu o bucătăreasă decrepită așezată deasupra tuturor, păzind proprietatea stăpânului ei ca și cum ar fi fost lumina ochilor ei; sau să văd bărci încărcate greoi cu bunuri de uz casnic târându-se de-a lungul Nevei sau Fontankai spre Râul Negru sau spre Insule - căruțele și bărcile se înmulțeau de zece ori, de sute de ori, în ochii mei. Îmi imaginam că totul era în mișcare și agitat, totul mergea în caravane adevărate spre vilele de vară. Părea că Petersburgul amenința să devină o pustietate, așa că în cele din urmă mă simțeam rușinat, umilit și trist că nu aveam unde să mă duc de sărbători și fără niciun motiv să plec. Eram gata să plec cu fiecare căruță, să plec cu fiecare domn cu o înfățișare respectabilă care lua o trăsură; dar nimeni - absolut nimeni - nu mă invita; parcă m-au uitat, ca și cum, de fapt, le-aș fi fost un străin!

Am făcut plimbări lungi, reușind, așa cum făceam de obicei, să uit complet unde mă aflam, când m-am trezit brusc la porțile orașului. M-am simțit imediat ușurat, am trecut de barieră și am mers printre câmpuri cultivate și pajiști, inconștient de oboseală și simțind doar din tot sufletul că o povară îmi cade de pe suflet. Toți trecătorii m-au privit atât de prietenos încât păreau aproape că mă salută, toți păreau atât de încântați de ceva. Toți fumau țigări de foi, toți. Și m-am simțit încântat cum nu mă simțisem niciodată înainte. Era ca și cum m-aș fi trezit brusc în Italia - atât de puternic era efectul naturii asupra unui orășan pe jumătate bolnav ca mine, aproape sufocat între zidurile orașului.

Există ceva inexprimabil de emoționant în natura din jurul Petersburgului, când, la apropierea primăverii, își pune în valoare toată puterea, toate puterile dăruite de Cer, când se înfrunzește, se împodobește și se împodobește cu flori... Cumva, nu pot să nu-mi amintesc de o fată fragilă, bolnavă de tuberculoză, la care uneori privești cu compasiune, alteori cu dragoste și simpatie, dar pe care alteori pur și simplu nu o observi; deși, dintr-o dată, într-o clipă, devine, ca din întâmplare, inexplicabil de frumoasă și rafinată și, impresionată și amețită, nu poți să nu te întrebi ce putere a făcut ca acei ochi triști și gânditori să sclipească cu atâta foc? Ce a chemat sângele în acei obraji palizi și slăbiți? Ce a scăldat în pasiune acele trăsături blânde? Ce a făcut ca acel piept să se ridice? Ce a chemat atât de brusc puterea, viața și frumusețea pe chipul biete fete, făcându-l să strălucească cu un asemenea zâmbet, să aprindă un răs atât de luminos și scânteietor? Te uiți în jur, cauți pe cineva, faci presupuneri... Dar clipa trece, iar a doua zi întâlnești, poate, aceeași privire gânditoare și preocupată ca înainte, aceeași față palidă, aceleași mișcări blânde și timide, ba chiar semne de remușcare, urme ale unei angoase muritoare și ale unui regret pentru distragerea trecătoare... Și te întristezi că frumusețea trecătoare s-a stins atât de repede pentru a nu se mai întoarce niciodată, că a fulgerat atât de perfid, atât de zadarnic, te întristezi pentru că nici măcar nu ai avut timp să o iubești...

Și totuși, noaptea mea a fost mai bună decât ziua! Așa s-a întâmplat.

M-am întors în oraș foarte târziu și bătuse de ora zece în timp ce mă îndreptam spre cazare. Drumul meu mergea de-a lungul malului canalului, unde la acea oră nu întâlnești pe nimeni. Este adevărat că locuiesc într-o parte foarte îndepărtată a orașului. Am mers cântând, căci atunci când sunt fericit fredonez mereu, ca orice om fericit care nu are un prieten sau o cunoștință cu care să-și împărtășească bucuria. Deodată am avut o aventură cu totul neașteptată.

Rezemată de balustrada canalului, stătea o femeie cu coatele pe ea; părea să privească cu mare atenție apa noroioasă a canalului. Purta o pălărie galbenă foarte fermecătoare și o mică mantie neagră, veselă. „E o fată și sunt sigură că e brunetă”, m-am gândit. Părea că nu-mi aude pașii și nici măcar nu s-a mișcat când am trecut pe lângă ea, cu respirația tăiată și inima bătându-mi puternic.

„Ciudat”, m-am gândit; „trebuie să fie adânc absorbită de ceva”, și dintr-o dată m-am oprit ca și cum aș fi fost împietrit. Am auzit un suspin înăbușit. Da! Nu mă înșelam, fata plângea, iar un minut mai târziu am auzit suspine după suspine. Doamne ferește! Inima mi s-a strâns. Și oricât de timid eram cu femeile, totuși acesta era un moment atât de special!... M-am întors, am făcut un pas spre ea și aș fi rostit cu siguranță cuvântul „Doamnă!”, dacă n-aș fi știut că această exclamație a fost rostită de o mie de ori în fiecare roman al mondenității rusești. Doar această reflecție m-a oprit. Dar în timp ce căutam un cuvânt, fata și-a revenit, s-a uitat în jur, a tresărit, și-a coborât privirea și a trecut pe lângă mine pe terasament. Am urmat-o imediat; dar ea, ghicind acest lucru, a părăsit terasamentul, a traversat strada și a mers pe trotuar. Nu am îndrăznit să traversez strada după ea. Inima îmi bătea cu putere ca o pasăre prinsă. Deodată, o șansă mi-a venit în ajutor.

Pe aceeași parte a trotuarului a apărut brusc, nu departe de fată, un domn în ținută de seară, de o vârstă destul de înaintată, deși nicidecum cu o ținută demnă; se clătina și se sprijinea cu precauție de perete. Fata mergea drept ca o săgeată, cu graba timidă pe care o vezi la toate fetele care nu vor ca cineva să se ofere voluntar să le însoțească acasă noaptea, și fără îndoială că domnul care se clătina nu ar fi urmărit-o dacă norocul meu nu l-ar fi îndemnat.

Deodată, brusc, acesta a pornit și a plecat cu viteză maximă în urmărirea doamnei mele necunoscute. Fata mergea foarte repede, dar domnul care se clătina o mergea mai repede și a ajuns-o din urmă. Fata a scos un țipăt și... îmi binecuvântează norocul pentru excelentul baston cu noduri, care se întâmpla să fie cu acea ocazie în mâna mea dreaptă. Într-o clipă eram pe cealaltă parte a străzii; imediat, domnul impertinent a înțeles argumentul meu irezistibil, s-a retras fără un cuvânt, și abia când eram foarte departe a protestat împotriva acțiunii mele într-un limbaj destul de viguros. Dar cuvintele lui abia ne-au ajuns.

„Dați-mi brațul”, i-am spus fetei. „Și nu va îndrăzni să ne mai enerveze.”

M-a luat de braț fără un cuvânt, tremurând încă de emoție și teroare. O, domn impertinent! Cât te-am binecuvântat în acel moment! Am aruncat o privire furișă spre ea, era foarte fermecătoare și brunetă — ghicisem bine.

Pe genele ei negre încă mai sclipea o lacrimă – de la teroarea recentă sau de la durerea de altădată – nu știu. Dar deja avea un zâmbet strălucitor pe buze. Și ea m-a privit pe furiș, s-a înroșit ușor și a privit în jos.

„Vezi, de ce m-ai alungat? Dacă aș fi fost aici, nu s-ar fi întâmplat nimic...”

„Dar nu te cunoșteam; credeam că și tu...”

„De ce, acum mă cunoști?”

„Puțin, acum! Uite, de exemplu, de ce tremuri?”

„O, ai dreptate de la prima vedere!”, am răspuns, încântată că fata mea era inteligentă; acest lucru nu este niciodată deplasat în compania frumuseții. „Da, de la prima vedere ai ghicit cu ce fel de bărbat ai de-a face. Exact; sunt timid cu femeile, sunt agitat, nu neg, la fel de mult ca și tine acum un minut când te-a alarmat domnul acela. Sunt oarecum speriat acum. E ca un vis și nu mi-am imaginat niciodată, nici măcar în somn, că aș putea vorbi vreodată cu vreo femeie.”

„Ce? Serios?...”

„Da; dacă îmi tremură brațul, e pentru că n-a fost niciodată ținut de o mână drăguță ca a ta. Sunt complet străin de femei; adică, nu m-am obișnuit niciodată cu ele. Vezi tu, sunt singur... Nici măcar nu știu să le vorbesc. Uite, nu știu acum dacă nu ți-am spus o prostie! Spune-mi sincer; te asigur dinainte că nu mă supăr prea ușor?...”

„Nu, nimic, nimic, dimpotrivă. Și dacă insiști să vorbesc sincer, îți voi spune că femeilor le place o astfel de timiditate; și dacă vrei să afli mai multe, și mie îmi place, și nu te voi alunga până nu ajung acasă.”

„Mă vei face”, am spus, gâfâind de încântare, „să-mi pierd timiditatea și apoi să-mi iau rămas bun de la toate șansele mele...”

„Șanse! Ce șanse... de ce? Asta nu-i așa frumos.”

„Îmi cer scuze, îmi pare rău, a fost o scăpare; dar cum te poți aștepta ca cineva într-un astfel de moment să nu aibă nicio dorință...”

„Ca să fii plăcut, nu-i așa?”

„Ei bine, da; dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii amabilă. Gândește-te ce sunt! Iată, am douăzeci și șase de ani și n-am văzut niciodată pe nimeni. Cum aș putea vorbi bine, cu tact și la obiect? Ți va părea mai bine când îți voi fi spus totul deschis... Nu știu să tac când îmi vorbește inima. Ei bine, nu contează... Crede-mă, nicio femeie, niciodată, niciodată! Nicio cunoștință de niciun fel! Și nu fac altceva decât să visez în fiecare zi că în sfârșit voi întâlni pe cineva. Ah, dacă ai ști de câte ori am fost îndrăgostit în felul acesta...”

„Cum? Cu cine?...”

„Păi, de nimeni anume, cu un ideal, cu cea la care visez în somn. Inventez povești de dragoste în vis. Ah, nu mă cunoști! E adevărat, desigur, am întâlnit două sau trei femei, dar ce fel de femei erau? Toate erau proprietărese, deci... Dar te voi face să râzi dacă îți spun că de mai multe ori m-am gândit să vorbesc, pur și simplu doar să vorbesc, cu o doamnă aristocrată de pe stradă, când este singură, bineînțeles; să-i vorbesc, desigur, timid, respectuos, pasional; să-i spun că pier în singurătate, să o implor să nu mă alunge; să spun că nu am nicio șansă să fac cunoștință cu vreo femeie; să înțeleagă că este o datorie absolută pentru o femeie să nu respingă o rugăciune atât de timidă din partea unui bărbat atât de ghinionist ca mine. Că, de fapt, tot ce-i cer este să spună două sau trei cuvinte de prietenie cu simpatie, să nu mă respingă la prima vedere; să aibă încredere și să asculte ce spun; să râdă de mine dacă așa îi place să mă încurajeze, să îmi spună două cuvinte, doar două cuvinte, chiar dacă nu ne vom mai întâlni niciodată după aceea!... Dar râzi; totuși, de aceea îți spun...”

„Nu te supăra; râd doar că ești propriul tău dușman și, dacă ai fi încercat, ai fi reușit, poate, chiar dacă ar fi fost pe stradă; cu cât mai simplu, cu atât mai bine... Nicio femeie bună la suflet, decât dacă ar fi proastă sau, și mai mult, supărată de ceva în acel moment, nu s-ar putea îndura să te alunge pentru acele două cuvinte pe care le ceri atât de timid... Dar ce spun? Desigur că te-ar lua drept nebun. Judecam după mine; știu multe despre viața altora.”

„O, mulțumesc”, am exclamat; „nu știi acum cât a contat pentru mine!”

„Mă bucur! Mă bucur! Dar spune-mi cum ai aflat că sunt genul de femeie cu care... ei bine, pe care o crezi demnă... de atenție și prietenie... de fapt, nu o proprietăreasă, cum spui? Ce te-a făcut să vii la mine?”

„Ce m-a făcut?... Dar erai singură; domnul acela era prea insolent; e noapte. Trebuie să recunoști că era o datorie...”

„Nu, nu; adică înainte, pe de altă parte — știi că voiai să vii la mine.”

„Pe de altă parte? Chiar nu știu cum să răspund; mi-e teamă... Știi că am fost fericit astăzi? M-am plimbat cântând; am ieșit pe drum de țară; n-am avut niciodată momente atât de fericite. Tu... poate a fost imaginația mea... Iartă-mă că vorbesc despre asta; mi-am imaginat că plângi și... n-am putut suporta să aud... m-a durut inima... O, Doamne! Bineînțeles cum aș putea să nu fiu tulburat pentru tine? Cu siguranță nu era niciun rău în a simți o compasiune frățească pentru tine... Îmi cer scuze, am spus compasiune... Ei bine, pe scurt, cu siguranță nu te-ai simți ofensată de impulsul meu involuntar de a mă apropia de tine?...”

„Stai, e de ajuns, nu mai vorbi despre asta”, a spus fata, privind în jos și strângându-mi mâna. „E vina mea că am vorbit despre asta; dar mă bucur că nu m-am înșelat cu tine... Dar iată,

am ajuns acasă; trebuie să cobor pe această cotitură, e la doi pași de aici... La revedere, mulțumesc!...”

„Sigur... sigur nu vrei să spui... că nu ne vom mai vedea niciodată?... Sigur acesta nu va fi sfârșitul?”

„Vezi”, spuse fata râzând, „la început ai vrut doar două cuvinte, iar acum... Totuși, nu voi spune nimic... poate ne vom întâlni...”

„Voi veni aici mâine”, am spus. „O, iartă-mă, deja am pretenții...”

„Da, nu ești prea răbdător... aproape că insiști.”

„Ascultă, ascultă!” am întrerupt-o. „Iartă-mă dacă îți spun altceva... Îți spun, nu mă pot abține să nu vin aici mâine, sunt un visător; am atât de puțină viață reală încât consider astfel de momente sunt atât de rare, încât nu mă pot abține să nu re trăiesc astfel de momente în visele mele. Te voi visa toată noaptea, o săptămână întreagă, un an întreg. Cu siguranță voi veni aici mâine, exact aici, în acest loc, exact la aceeași oră, și voi fi fericit să-mi amintesc de ziua de azi. Acest loc îmi este deja drag. Am deja două sau trei astfel de locuri în Petersburg. Am vărsat odată lacrimi din cauza amintirilor... ca tine... Cine știe, poate plângeai acum zece minute din cauza unei amintiri... Dar, iartă-mă, am uitat din nou de mine; poate că ai fost odată deosebit de fericită aici...”

„Foarte bine”, spuse fata, „poate că voi veni și mâine aici, la ora zece. Văd că nu îți pot interzice... Adevărul e că trebuie să fiu aici; să nu îți imaginezi că îți stabilesc o întâlnire; îți spun dinainte că trebuie să fiu aici din motive personale. Dar... ei bine, îți spun direct, nu mă deranjează dacă vii. La început, s-ar putea întâmpla ceva neplăcut, cum s-a întâmplat astăzi, dar nu contează... Pe scurt, aș vrea pur și simplu să te văd... să îți spun două cuvinte. Numai să nu mă condamni acum! SĂ nu crezi că stabilesc întâlniri atât de ușor... Asta e o excepție... Dar o să fie secretul meu! Dar doar o înțelegere prealabilă...”

„Un pact! Vorbește, spune-mi, spune-mi totul dinainte; sunt de acord cu orice, sunt gata la orice”, am strigat încântat. „Răspund în numele meu, voi fi ascultător, respectuos... mă cunoști...”

„Tocmai pentru că te cunosc, te invit să vii mâine”, spuse fata râzând. „Te cunosc perfect. Dar ține minte că vei veni cu condiția, în primul rând (fii doar cuminte, fă ce-ți cer - vezi, vorbesc sincer), să nu te îndrăgostești de mine... Asta e imposibil, te asigur. Sunt gata pentru prietenie; iată mâna mea... Dar nu trebuie să te îndrăgostești de mine, te implor!”

„Jur”, am strigat, apucând-o de mână...

„Taci, nu jura, știu că ești gata să te aprinzi ca praful de pușcă. Nu mă considera rea pentru că spun asta. Dacă ai ști... Nici eu n-am pe nimeni căruia să-i pot spune un cuvânt, al cărui sfat să-l pot cere. Desigur, nu cauți consilier pe stradă; dar tu ești o excepție. Te cunosc ca și cum am fi fost prieteni de douăzeci de ani... N-o să mă înșeli, nu-i așa?...”

„Vei vedea... singura problemă e că nu știu cum voi supraviețui următoarelor douăzeci și patru de ore.”

„Să dormi adânc. Noapte bună, și amintește-ți că am avut deja încredere în tine. Dar ai exclamat atât de frumos adineaori: « Bineînțeles cum aș putea să nu fiu tulburat pentru tine? Cu siguranță nu era niciun rău în a simți o compasiune frățească pentru tine... » Știi că ai spus asta atât de frumos, încât ideea mi-a venit imediat că aș putea să mă destăinui ție?”

„Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o; dar despre ce? Despre ce este vorba?”

„Așteaptă până mâine. Între timp, să rămână un secret. Cu atât mai bine pentru tine; îi va da o ușoară aromă de romantism. Poate îți voi spune mâine, sau poate nu... Voi vorbi cu tine puțin mai mult înainte; ne vom cunoaște mai bine...”

„O, da, mâine îți voi povesti totul despre mine! Dar ce s-a întâmplat? E ca și cum mi s-ar fi întâmplat o minune... Dumnezeule, unde sunt? Hai, spune-mi, nu te bucuri că nu te-ai supărat și nu m-ai alungat din prima clipă, cum ar fi făcut orice altă femeie? În două minute m-ai făcut fericit pentru totdeauna. Da, fericit; cine știe, poate m-ai împăcat cu mine însumi, mi-ai rezolvat îndoielile!... Poate că astfel de momente se vor întâmpla și eu... Dar mâine îți voi povesti totul, vei ști totul, totul...”

„Foarte bine, de acord; vei începe...”

„De acord.”

"La revedere, pe mâine!"

„Pe mâine!”

Și ne-am despărțit. Am umblat toată noaptea; nu mă puteam hotărî să mă duc acasă. Eram atât de fericit... Mâine!

Cuprins

PRIMA NOAPTE

A DOUA NOAPTE

- Istoria Nastenkăi

A TREIA NOAPTE

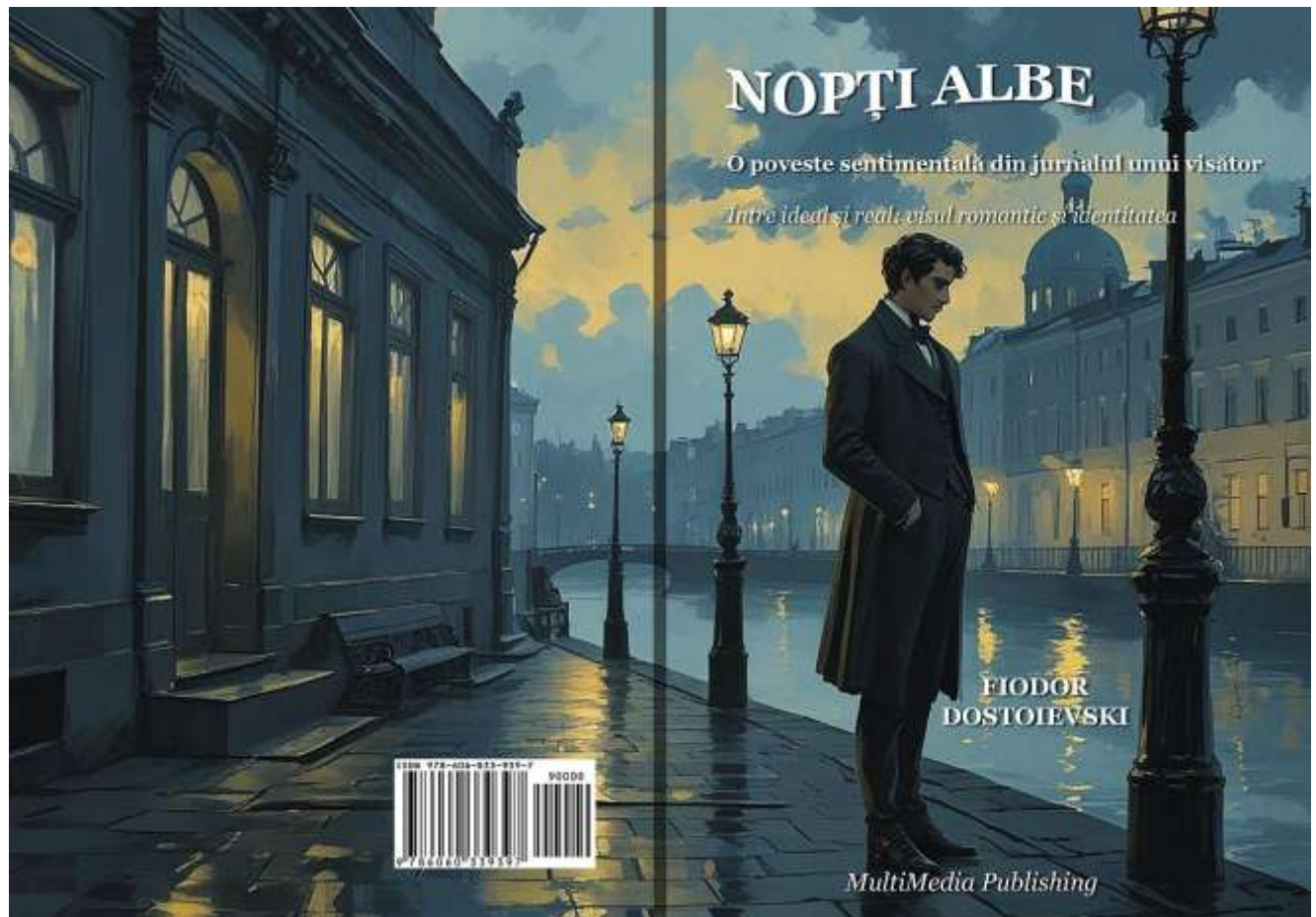
A PATRA NOAPTE

DIMINEAȚA

Între ideal și real: visul romantic și identitatea în „Nopti albe”

- Introducere
- Alienarea și singurătatea individului
- Idealismul romantic și figura visătorului
- Natura visului versus realitate
- Problematika identității și a sinelui
- Concluzie
- Bibliografie

Cartea

🌙 O capodoperă a romantismului rus, acum într-o ediție modernă și adnotată

„*Nopti albe*” este una dintre cele mai emoționante nuvele scrise de Fiodor Dostoievski, o meditație delicată între vis și realitate, între speranță și deziluzie, între iubire și singurătate.

Un tânăr visător, rătăcind prin nopțile albe ale Sankt Petersburgului, întâlnește o tânără enigmatică, Nastenka. Între ei se naște o legătură plină de tandrețe și fragilitate, o poveste de dragoste efemeră, dar intensă, ce reflectă setea de ideal și imposibilitatea fericirii absolute.

Această ediție aduce în prim-plan nu doar frumusețea narațiunii lui Dostoievski, ci și **adnotări explicative** ce luminează contextul istoric, cultural și filozofic al operei, oferind cititorului o experiență mai profundă și mai bogată.

💡 De ce merită să citești această ediție:

- Traducere modernă și fidelă a textului original.
- Adnotări care clarifică subtilitățile limbajului și simbolurile ascunse.
- poveste universală despre iubire, visare și fragilitatea sufletului uman.

- Lectură ideală pentru serile liniștite, când gândurile devin mai intense.

 Fragment reprezentativ:

„Există ceva inexprimabil de emoționant în natura din jurul Petersburgului, când, la apropierea primăverii, își pune în valoare toată puterea, toate puterile dăruite de Cer... Și totuși, noaptea mea a fost mai bună decât ziua! Așa s-a întâmplat.”

 Publicată de MultiMedia Publishing, această carte este un dar ideal pentru toți cei care iubesc literatura clasică, poveștile de dragoste pline de melancolie și reflecțiile profunde asupra sufletului omenesc.

 Comandă acum „Nopti albe” și lasă-te purtat de magia unei povești care a emoționat generații întregi!

O bijuterie a literaturii ruse timpurii, aparent o simplă idilă romantică, dar care ascunde profunde teme filosofice. Un narator fără nume – un tânăr „visător” solitar din Sankt Petersburg – vorbește despre întâlnirea sa efemeră, pe parcursul a patru nopți de vară, cu o tânără femeie. Mult mai mult decât o povestire sentimentală despre un episod de dragoste platonică, în paginile sale se împletesc și se reflectă unele dintre cele mai importante teme filosofice ale condiției umane: alienarea individului modern într-o metropolă impersonală, idealismul romantic ce înalță sufletul dar îl și expune iluziei, tensiunea dintre vis și realitate ca mod de raportare la lume, și căutarea identității în absența reperelor exterioare. Dostoievski reușește performanța de a discuta toate acestea în subtext, sub aparența unei confesiuni de dragoste neîmplinită, menținând un echilibru între empatie și analiză critică. Prin figura Visătorului, el creează un arhetip literar – timidul singuratic care preferă lumea fanteziei – și totodată un caz de studiu existențial. Îl vedem pe acest erou trecând de la exaltare la agonie, de la iluzie la luciditate, iar în acest proces cititorul este invitat să mediteze la propriile sale vise și deziluzii, la propriul raport cu realitatea și la nevoia de conexiune umană autentică.

MultiMedia Publishing <https://www.telework.ro/ro/e-books/nopti-albe/>

- Digital: EPUB (ISBN 978-606-033-940-3), Kindle (ISBN 978-606-033-941-0), PDF (ISBN 978-606-033-942-7)

- Tipărit: Format A5 210 x 148 x 5 mm, ISBN 978-606-033-939-7

Data publicării: 18.08.2025